

[Søren Andersen.]

langvarigt arbejdsløse. Vi har derfor heller ikke gjort forsøg på at antaste bestemmelsen i lovforslaget om, at mindst 25 pct. af de arbejdstimer, som medgår til at udføre et arbejde, skal dækkes af folk, som har haft en virkelig langvarig ledighed, hvilket i lovens forstand vil sige mindst 10 måneder inden for 2 år. Det må erkendes, at der er behov for en sådan bestemmelse, og den kunne det aldrig falde os ind at foreslå taget ud. Om så bestemmelserne angående procenten og de øvrige forhold, som jeg synes ministeren selv har slækket lidt på, er de rigtige, er en anden sag, men det er jo på dette område, der kan være tale om virkelig at sætte et opkolingsarbejde i gang.

Ser man derimod på bestemmelsen om de 100 dage, må jeg sige, at det er jo meget beklageligt, at der er folk, som har en sådan ledighed, men det er trods alt ikke så forfærdelig meget mere end den sæsonmæssige ledighed, som findes i enkelte erhverv, og ledigheden for andre mennesker, som måske mere eller mindre frivilligt er ude af den almindelige erhvervsvirksomhed. Derfor synes jeg, at denne bestemmelse kunne man udmærket tage væk, i hvert fald kunne man slække på den.

På andre og på mindre betydende områder er der givet os indrømmelser. Måske er de endda ikke så ubetydelige. Man siger, at det, man her foreslår, når det drejer sig om at få teknikere og andre hjælpere i gang, er kun at lovfæste bestående regler, men jeg vil alligevel tro, at det er en fordel, at det fastslås.

Vi har også sympati for tanken om i større udstrækning at bruge loven i mere produktiv retning. Vi har forståelse for det nyttige i, at sådanne bestemmelser bliver sat ind i loven, og har også gennem årene udtalt sympati herfor. Der er jo nu også en tendens til at drage foranstaltningerne hen i mere produktiv retning, så at arbejder, der meget vel kan sammenlignes med grundforbedringsarbejder — såsom at gøre kommende industrigrunde byggemodne til institutioner og anlæg, der skal derud — kommer ind under loven.

Derimod må vi absolut vende os imod lovbestemmelsen om, at der skal kunne ydes statslån op til 90 pct., når det drejer

sig om etablering af værkstedshuse. Dette er jo i virkeligheden en udløber af egnsudviklingsloven, og i egnsudviklingsloven kan jeg ikke se der er nogen som helst begrænsning i den pågældende bestemmelse. Blot en kommune vil yde kommune garanti, selv om der eventuelt ikke er andre lån foran, vil der blive mulighed for at låne indtil 90 pct. Jeg ved nok, at der findes en vis begrænsning i selve den ansættelse af udlånsbeløbene, som angives i loven, og hvorefter det ikke drejer sig om store beløb, og en begrænsning i det hele taget i den omstændighed, at loven skal til revision inden 2 år. Alligevel vil jeg gerne sige, at vi kan ikke lide og ikke vil gå med til denne forskelsbehandling af på den ene side private og på den anden side de folk, som etablerer værkstedshuse.

Det har i øvrigt slået mig, at vi i virkeligheden ikke får noget som helst at vide om, hvilke erfaringer man har med hensyn til disse værkstedsbygninger. Jeg vil på ingen måde beskyldte den højtærede minister for noget, som ikke er rigtigt; han har naturligvis ment noget godt med bestemmelsen. Men når den er taget med under henvisning til det argument, at bestemmelsen er nødvendig, fordi det har vist sig, at ud over et enkelt sted i provinsen — det er vist i Ålborg — har man ikke været i stand til at rejse sådanne værkstedshuse, synes jeg, det var rart, inden der sattes noget sådant i gang, at vi dog fik et bevis for, at det var noget godt, at det var rentabelt, at der var nogen fornuft i det. Selv om det måske nok tilsyneladende kan se ud, som om der er besparelser, er der ikke ført noget bevis herfor gennem det foreliggende materiale. Det er i virkeligheden et barn, som endnu ikke er tørt bag ørerne, og derfor synes jeg, at forældrene skulle have lov til at følge dette barn i dets vækst, og at man skulle lade det vokse under forældrenes beskyttende hånd. Det kan ikke være det offentliges opgave, så snart der kommer noget nyt frem, at møde med sin støttestav. Det må tværtimod i højere grad være vor opgave at gøre vilkårene for erhvervslivet lige, så at den størst mulige del af erhvervslivet kan undvære støtte af denne art.

I øvrigt kan jeg henvise til mine bemærkninger ved det tilsvarende lovforslags behandling i foråret; med undtagelse af be-